

сили и прѣобръщатъ въ пепелища най-цвѣтущитѣ села и градове на Южна България... Вѣрни на своя свещенъ дългъ къмъ Царя и къмъ прѣдприетото отъ Него велико дѣло за освобождението на единъ поробенъ братски народъ, — малобройнитѣ дружини на генерала Гурко рѣшаватъ да не отстъпватъ безъ най-отчаянъ бой нито педя отъ завзетата вече равнина. Слѣдъ едно отчаяно сражение съ авангарда на настѣпващата Сюлейманова армия при Нова-Загора, генералъ Гурко прѣвзема града и трѣгва да се присъедини къмъ българското опълчение, което въ състава на другъ единъ отрядъ, подъ командата на князь Николая Максимилиановичъ Лихтенбергски, е вече заемало Стара-Загора. Но посрѣщнатъ отъ пристигналитѣ вече главни сили на Сюлеймана, генералъ Гурко съ всички старания и жертви не можалъ да изпълни своя планъ. По тоя начинъ опълчението, (4 дружини), подпомогнато отъ три руски кавалерийски полка и двѣ батареи (една конна и една планинска) остава само да брани града срѣщу настѣпването на многочисления Сюлеймановъ отрядъ. Въ тоя съставъ, именно, то и дочаква рѣшителния день, когато подъ напора на единъ нѣколко пѣти посиленъ неприятель, то се калява въ неравната борба, и оставя на бойното поле повече отъ половината на своята наличность...

Най-послѣ настѣпва знаменития тоя день 19 юлий. „Утренното слънце — казва единъ очевидецъ — освѣти съ своитѣ огнени лъчи върховетѣ на Срѣд-на Гора... Листата на бадемовитѣ дървета трепетливо заблѣщукаха... Прѣсния въздухъ бѣ напоенъ съ ароматъ отъ полскитѣ и растящитѣ въ околнитѣ мѣста горски растения. Леко се дишаше. Водата, която протичаше край бивака (на дружинитѣ) приятно ла-